

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי מטכ"ל

בפני: סא"ל שחר גרינברג - אב"ד

רס"ן יעקב שטרן - שופט

סרן אביחי יעקב - שופט

בעניין: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, סרן גל אלוני; קמ"ש אופיר כהן)

נגד

הנאשם: ק/XXX סגן ר' מ' (ע"י ב"כ, עו"ד שלמה ערד)

הכרעת - דין

כתב האישום

1. ביום 25/06/2018 הוגש כתב אישום נגד הנאשם, אשר כל
2. ל שני פרטי אישום:
- נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3)+סעיף 64ב(א)(3)+סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן-פקודת התעבורה).
- התנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955.
3. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, ביום 21/04/2018 בשעה 2:54, נהג הנאשם ברכב צבאי, בו שהו באותה העת שני נוסעים נוספים. במהלך נסיעתו נעצר על ידי שוטרי משטרת ישראל במכמונת יזומה לבדיקת שכרות. בגוף הנאשם נמצא אלכוהול בריכוז של כ-375 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף.

גדר המחלוקת

4. הנאשם כפר בשעת ביצוע העבירה, בעובדה שנהג שיכור, בהליך הבדיקה ובתוצאה על גבי הפלט, בתקינות הנשיפון וכיולו. הנאשם אף טוען לכך שצוות האכיפה שערכו ובדק אותו לא פעל על פי הנהלים. הנאשם הסכים עם הטענה ששתה עובר לנהיגתו, אך טוען כי המתין זמן מה על מנת שהשפעת האלכוהול תחלוף. ההגנה ביקשה לחקור את כל עדי התביעה המנויים בכתב האישום, למעט חוקרי המשטרה הצבאית. ההגנה הסכימה להגשת דוחות הפעולה (ת/3-1) והמזכר לדו"ח תנועה (ת/11), אך

התנגדה לבקשת התביעה להגשת מסמכי "טופס בדיקות מפעיל הינשוף", בטענה כי הם אינם מסמכי המקור וכי הם אינם ערוכים כדין, כדרישת הנוהל להפעלת ינשוף שהוצא על ידי אגף התנועה במשטרת ישראל, שכן הם אינם נושאים את שמו של מפעיל הינשוף וחתימתו על בדיקות תחילת וסוף המשמרת, בניגוד לכלל הראייה הטובה ביותר.

5. לטענת ההגנה, מסמכים אלה מהווים את הבסיס להכשרת מכשיר הינשוף וקבלת הפלט כראייה בתיק. מנגד, טענה התביעה, כי חתימתו של השוטר מופיעה על גבי כלל הפלטים, בחלק העליון של המסמך, לרבות שמו המלא ומספרו האישי. התביעה הפנתה לסעיף 4(א)(12) לנוהל הפעלת ינשוף (ת/9) שקובע כי פלטי בקרת כיוול היומית ובדיקת הנשיפות העצמיות של המפעיל (מקור), יתויקו וישמרו ביחידה המפעילה. עוד הפנתה התביעה, לסעיף 9 לנוהל האמור, הקובע כי כל נבדק של הבדיקה מקבל צילום הכולל פלט "בקרת כיוול יומית" ופלט נשיפה עצמית, שבוצע ע"י המפעיל בתחילה ובסיום המשמרת. לשיטת התביעה, בהתאם לקבוע בסעיפים אלו, יש להעניק משקל ראייתי ממשי למסמכים האמורים.

6. מסמך נוסף שעמד במחלוקת בין הצדדים היא תעודת הבלון. התביעה טענה כי מדובר ברשומה מוסדית ולשם כך צירפה תצהיר קונסולרי. מנגד, ההגנה התנגדה להגשת התעודה, בטענה כי יש להגיש מסמך זה באמצעות מפעיל הינשוף, על מנת שלא תפגע זכותה הבסיסית של ההגנה לחקירה נגדית.

התשתית הראייתית

ראיות התביעה

7. בפני בית הדין העידו כלל השוטרים שהיו מעורבים באירוע: מתנדב משטרת ישראל שעצר את הנאשם לביקורת אלכוהול, **מר ז' ע'**, שוטרת משטרת ישראל אליה הובא הנאשם על ידי המתנדב לצורך עריכת בדיקות נשיפון ומאפיינים, **רס"ר מ' ב'**, השוטר שערך את בדיקת הינשוף, **רס"ב ל' ש'**, וכן, חברו של הנאשם ששהה באותה העת ברכבו, **סגן א' מ' י'**.

רס"ר מ' ב', שוטרת משטרת ישראל

8. רס"ר ב' ציינה כי היא שוטרת זה שלוש וחצי שנים, בעלת ניסיון של עשרות מחסומי שכרות. השוטרת ציינה כי היא אינה זוכרת את נסיבות האירוע, והופנתה לדו"חות הפעולה אותם ערכה-"דו"ח פעולה מס' 8-002-0005" (ת/1); "דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות" (ת/2); "הזמנה לדין וכתב אישום" (ת/3).

9. לאחר עיון בהם, העידה רס"ר ב' כי השוטר שהיה עמה עצר את הנאשם לבדיקה אקראית, ולאחר שלא הצליח לבצע לנאשם בדיקת נשיפון, העבירו להשגחתה. השוטרת ערכה לנאשם בדיקת נשיפה בשעה 02:54, ושאלה אותו "האם שתית אלכוהול הלילה? הנאשם השיב "כן, שתי בירות. לפני שעתיים". השוטרת שאלה את הנאשם "האם מסכים לביצוע נשיפון ואמר שכן. בתוצאה יצא 360 מיקרוגרם כאינדיקציה" (ת/1). השוטרת העידה כי ביצעה לנאשם בדיקת מאפיינים, שמרה על קשר עין עמו ובהמשך העבירה אותו לבדיקת ינשוף. עוד ציינה, כי העדיפה לבצע סדר פעולות רציף תחת השגחתה, מאשר להעביר את הנאשם לטיפולו של השוטר שהיה עמה במשמרת. השוטרת העידה כי הנאשם הועבר לקצין משטרה לצורך ביצוע בדיקת ינשוף בשעה 03:18 כעולה מסעיף 9 למסמך "תחקור החשוד" (ת/2), לא לפני שהתריעה בפניו כי אסור לו להכניס דבר לפיו ולדבריה, כך גם היה. השוטרת ציינה כי בכל אותם רגעים, עד העברתו לבדיקת הינשוף היה הנאשם תחת השגחתה (שם, עמ' 5, שורה 32-33).

רס"ב ל' ש', שוטר משטרת ישראל

10. רס"ב ש' ציין כי הוא שוטר זה 29 שנים, משמש כסייר בוחן במשטרת התנועה ומפעיל מכשירי אכיפה מעל לעשור, כאשר את הדגם בו נעשה שימוש בתיק זה, הוא מפעיל מזה כשנה וחצי. בפתח עדותו ציין כי הוא אינו זוכר את נסיבות האירוע, והופנה למסמכי הינשוף אותם ערך "דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ינשוף" (ת/5); "טופס בדיקות מפעיל לינשוף Alcotest 9510 IL" תחילת משמרת (ת/6), וסיום משמרת (ת/7); ויומן הפעלה של הינשוף (ת/8).

11. לאחר עיון בהם, אישר העד כי אלה מסמכים עליהם הוא חתום (עמ' 9, שור' 3), והעיד כי הנאשם הועבר אליו בשעה 03:18 לאחר שוודא מול השוטרת ממנה קיבל את הנאשם כי חלפו לפחות 15 דקות בהם שהה הנאשם תחת השגחתה במהלכן "לא שתה, אכל, הקיא, גיהק או הכניס דבר לפיו" (ת/5). בהמשך, ערך רס"ב ש' לנאשם בדיקה באמצעות מכשיר ינשוף ב"דגימת האוויר הנשוף נמצא ריכוז אלכוהול בליטר אחד נשוף של 375 מיקרוגרם שהוא ריכוז העולה על הסף שנקבע בתקנות התעבורה" (ת/5). השוטר ציין כי כדרך קבע הוא נוהג לוודא מול הגורם המעביר, כי בוצעה לנבדק בדיקת מאפיינים, וכן כי הנהג הסכים לביצוע בדיקת ינשוף וחתם כנדרש על טפסי הסכמה. השוטר ציין כי אין לו חובה לעלות זאת על הכתב "אני תמיד מוודא את זה בפועל" (שם, עמוד 9, שורה 26-27).

סגן א' מ' י', חברו של הנאשם

12. ציין כי הוא משרת ביחידת האבטחה של הקריה, הוא והנאשם חברים מספר שנים, ושירתו בעבר באותה היחידה. עוד מסר, כי באותו ערב מספר חברים קבעו להיפגש בבר "סעידה בפארק", בחולון. בסופו של הערב, נזקק העד להסעה חזרה לביתו שבצפון, והנאשם התנדב להחזירו הביתה. בדרך עצרה אותם משטרה באזור נתניה. העד ציין כי הנאשם שתה בירה באותו ערב: **"כן ראיתי אותו שותה, לא התעמקתי... כן ראיתי בירה שהוא החזיק"** (שם, עמוד 10, שורה 35). העד מסר כי הנאשם התבקש לבצע בדיקת נשיפון מספר פעמים (עמ' 11 שור' 25), ובהמשך התבקש לבצע בדיקת ינשוף. בזמן ההמתנה לבדיקת הינשוף, עמד הנאשם מחוץ לרכב ועישן, והשוטרת התעסקה בעוד רכבים שהגיעו. העד לא זכר מה היה משך הזמן בו הנאשם המתין לבדיקה **"אני לא זוכר. אני מאמין שעה-שעה וחצי"**.

ז' ע', מתנדב משטרת ישראל

13. העיד בבית הדין כי הוא מתנדב במשטרת התנועה הארצית בכפר סבא מעל לשלוש שנים. העד מסר כי עמד במחסום שכרות ברחוב פנקס בכניסה לעיר נתניה, הבחין ברכב מסוג סיטרואן לבנה נוסעת לכיוונו. המתנדב עצר אותה באופן אקראי וביקש מנהג הרכב רישיונות נהיגה. המתנדב מסר כי הסביר לנאשם שמדובר במחסום שכרות שגרתית, וכי עליו לבצע בדיקת נשיפון. צוין כי נמסר לנאשם שעל מנת שתוצאת הבדיקה תהיה תקינה, עליה "להיות פחותה מ-290 מיקרוגרם". המתנדב העיד כי הנאשם נשף פעם ראשונה ולא הצליח, הוסבר לו שהוא חייב לעבור את הבדיקה הזו אחרת יצטרך לעשות בדיקת ינשוף. המתנדב הוסיף שבמידה ולא נושפים מספיק, לא ניתן לקבל תוצאה בנשיפון. לאחר שלושה ניסיונות, בהם הנאשם לא נשף מספיק אוויר לתוך הנשיפון, ולא התקבלה תוצאה, ניגש המתנדב לשוטרת שעמדה בסמוך, וציין בפניה כי הנאשם לא נשף מספיק אוויר, והוא העביר את הטיפול בו לידיה. מזכר שערך המתנדב ובו פירט האמור הוגש כראיה (ת/11).

גרסת הנאשם

14. בדו"ח העיכוב של הנאשם (ת/1), נרשם כי הנאשם נשאל האם שתה אלכוהול הלילה, והשיב **"כן שתי בירות... לפני שעתיים בערך"**. במסמך "תחקור חשוד לנהג שנמצא שיכור בבדיקת נשיפה או שסירב לבצע בדיקת נשיפה" (ת/2) רשומים דברי הנהג כי שתה משקה אלכוהולי **"לפני 3 שעות בערך"** וכי מדובר בליטר בירה.

במסמך "הזמנה לדין וכתב אישום" (ת/3) עליו חתם הנאשם, רשומים דברי הנהג "שתיתי רק 2 כוסות בירה לפני שעתיים בערך".

15. באמרתו של הנאשם במצ"ח (ת/10), מיום 22/04/2018 בשעה 14:40, מסר הנאשם כי נסע ברכבו הצבאי מהיישוב "גני תקווה" לחולון, שם אסף את חברו, המשרת עמו באותה היחידה, את בת זוגו של חברו, משם נסעו לבר בשם "סעידה בפארק", בחולון. בבר היה גם חברו-א' מ' י', ועוד מספר אנשים אותם לא הכיר הנאשם. הנאשם מסר כי שתה שתי בירות מבקבוק מסוג "קורונה", כל בקבוק הכיל כ-335 מ"ל.

16. עוד מסר הנאשם באמרתו כי בשעה אחת בלילה יצאו מהבר ולחברו, א', המתגורר בחדרה, ולבת זוגו, לא היה כיצד לחזור הביתה, והנאשם הציע להם להסיעם ברכבו. בדרכם חזרה, בצומת נתניה, נעצר הנאשם במחסום שכרות שגרתי. לדבריו, לא חשש לעצור, בשל הזמן שחלף מעת שתיית האלכוהול. במחסום התבקש לבצע בדיקת נשיפון, הבדיקה הראשונה נכשלה, ואת הבדיקה השנייה לא עבר. בוצעה לו בדיקת מאפיינים, ולאחריה בדיקת ינשוף, שהצביעה על תוצאה של כ-375 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף. רישונו הוחרם, והוא הגיע לכלא השרון, שם הפקיד את רכבו, וחברו, א', אסף אותו משם.

17. לשאלת החוקר, האם לא עשה דבר לשיבוש בדיקות הינשוף, השיב הנאשם בשלילה. בהמשך, לשאלת החוקר מדוע לא עבר בפעמיים הראשונות את בדיקת הנשיפון, השיב כי לא נשף מספיק אוויר. כנשאל ע"י החוקר האם קיבל הנחיה מהשוטרת שלא להכניס דבר לפה כרבע שעה לפני בדיקת הינשוף. השיב: "היא אמרה לי שאסור לי לאכול, לשתות ולעשן". לשאלת החוקר האם עישן, השיב: "עישנתי הרבה, אני לא חושב שבזמן שחיכיתי לינשוף עישנתי" (עמ' 5 שור' 106), ובהמשך "יכול להיות שעישנתי אבל אני לא זוכר את טווח הזמנים" (עמוד 10, שור' 241). כשנשאל בשנית ע"י החוקר מה קרה בזמן שבין בדיקת הנשיפון ועד לבדיקת הינשוף השיב הנאשם כי בוצעה לו בדיקת מאפיינים ע"י השוטרת ולאחר מכן הוא המתין כחצי שעה עד לבדיקת הינשוף ושיכול להיות שעישן בפרק הזמן הזה, אך הוא אינו זוכר. לשאלת החוקר מדוע בחר הנאשם לנהוג ברכב לאחר ששתה השיב: "הרגשתי שאני כבר לא תחת השפעתו של האלכוהול".

18. בעדותו בבית הדין, חזר הנאשם על עיקרי הפרטים שמסר באמרתו במצ"ח. הנאשם ציין כי במהלך ההמתנה לבדיקת הינשוף עישן מספר סיגריות. לשאלת התובע, השיב הנאשם כי חרף טענת השוטר, לפיה לא נשף מספיק אוויר בנשיפון, מבחינתו הוא נשף "כמה שהמכשיר צריך". לשאלת התובע, כמה בירות צרך, השיב הנאשם כי הוא אינו זוכר, זו גם הייתה תשובתו ביחס לשאלה כמה מיליגרם

אלכוהול צרך. ביחס לשאלת התביעה שנגעה למשך הזמן בו בוצעה כל פעולה, או משך זמן ההמתנה בין פעולה לפעולה, השיב הנאשם "הייתי עם השוטרת בערך חצי שעה ועוד חצי שעה המתנתי לינשוף, אני מעריך ששעה", ולגבי משך הזמן בין בדיקת המאפיינים לינשוף "בערך חצי שעה". כשנשאל האם הוא בטוח כי אלה הזמנים, השיב הנאשם כי אינו זוכר, אלא משער. התובע הפנה את הנאשם לחקירתו במצ"ח, שם מסר כי המתין כחמש דקות בין בדיקת המאפיינים לבדיקת הינשוף (ת/10, שורה 70-269). הנאשם השיב: "לגבי החקירה במצ"ח הייתי שם המון זמן בחקירה, לא יודע למה אמרתי להם שזה חמש דקות אני בטוח משזה לקח יותר זמן כי חזרתי גם הביתה בסביבות שש בבוקר, אני לא יודע למה אמרתי שזה לקח חמש דקות, אם ככה הייתי צריך להגיע בשלוש בלילה ולא בשש בבוקר, יכול להיות שרציתי רק לצאת מהחקירה. ייבשו אותי שם הרבה במצ"ח. לא יודע אני כנראה הייתי שם בלחץ, הייתי שם בפנים איזה חמש שעות וחיכיתי בחוץ עוד ארבע שעות בערך" (פרוטוקול 20/11/18, שורות 37-39, 1-2).

19. לשאלת התביעה, מדוע בגרסתו במצ"ח מסר הנאשם כי יכול להיות שעישן, אבל הוא לא זוכר את טווח הזמנים, ואילו בעדותו בבית הדין מסר כי שתי דקות לפני בדיקת הינשוף הוא עישן, השיב כי: "לא יודע למה אמרתי את זה שם במצ"ח כנראה שהייתי שם בלחץ". לשאלת התביעה מדוע בחקירת מצ"ח (ת/10, שורה 106) כשנשאל הנאשם האם הוא עישן, השיב כי עישן הרבה אבל לעניות דעתו לא בזמן ההמתנה לינשוף, השיב כי הוא אינו יודע. לשאלת התביעה האם הוזהר על ידי השוטרת כי אסור לו לעשן בטרם ביצוע הבדיקה השיב: "כן, היא אמרה לי שאסור לי לעשן, לאכול ולשתות". כשנשאל בשנית על ידי התביעה האם עישן לאחר שהוזהר על ידי השוטרת שלא יעשה כן, השיב: "אמרתי לך שכן עישנתי" ואף הוסיף: "הייתי שם בלחץ וזה דבר רגיל אצלי להוציא סיגריה ולעשן". התביעה הפנתה את הנאשם לאמרתו במצ"ח (שם, שורה 263), בה נשאל האם הוא מבין כי אכילה, שתיה, עישון או הקאה מהווים למעשה שיבוש של הבדיקה. הנאשם השיב כי לאחר הנשיפון הוציא את המסטיק שהיה לו בפיו ומאז "לא הכנסתי דבר לפה עד לאחר הבדיקה" (שם, שורה 278), ולשאלה כיצד אמירתו זו במצ"ח מתיישבת עם גרסתו, כפי שנמסרה בבית הדין, לפיה עישן בסמוך למועד ביצוע בדיקת הינשוף, השיב כי הוא "לא מחשיב סיגריה כמו אוכל ומים" (פרוטוקול 20.11.18, שורה 25).

דיון והכרעה

20. הצדדים אינם חולקים על כך כי ביום 21/04/2018, לאחר חצות, ברחוב פנחס XXX, נתניה, נעצר הנאשם בעודו נוהג ברכב צבאי, לצורך בדיקת שכרות אקראית

על ידי מתנדב משטרת ישראל. הצדדים אף אינם חולקים על כך כי הנאשם התבקש לבצע בדיקת נשיפה בנשיפון, תחילה על ידי מתנדב משטרת ישראל, ובהמשך, לאחר מספר ניסיונות בהן לא נשף הנאשם כמות נשיפה מספקת, הועבר לטיפול של שוטרת משטרת ישראל, אשר ביצעה לו בדיקת מאפיינים והפנתה אותו לשוטר משטרת ישראל, אשר ביצע לנאשם בדיקת ינשוף, בה התקבלה תוצאה של 375 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אויר נשוף. אין אף מחלוקת כי הנאשם שתה משקה אלכוהולי מסוג בירה עובר לנהיגתו, משהנאשם מסר הן בחקירתו הן במעמד עיכובו כי שתה 2 בקבוקי בירה, כאשר במועד עיכובו מסר כי שתה ליטר בירה, ובחקירתו מסר כי שתה 2 בקבוקים של בירה מסוג "קורונה", 335 מ"ל כל אחד. הצדדים אף לא חלוקים על כך, שבהתאם לדברי הנאשם, הוא עישן עובר לבדיקת הינשוף.

21. עדויות המתנדב ושוטרי משטרת ישראל התבססו, למעשה, על כלל הקפאת הזכירה שבעבר, משהם נמסרו על סמך הכתוב במזכרים ובדוחות שרשמו העדים האמורים, בזמן האירוע או בסמוך לו, ואך טבעי הוא שבחלוף חודשים רבים ממועד האירוע (21/4/2018) ועד מועד עדותם בבית הדין (12/9/2018), לא יזכרו את פרטי האירוע הקונקרטי, כאשר הם מטפלים באופן שגרתי באירועים דומים רבים, בהם נהגים נעצרים לבדיקת שכרות. העדים אישרו את האמור במזכרים ובדוחות שרשמו, ופירוטו בעדויותיהם על נסיבות האירוע, באופן שהותיר בעיני בית הדין רושם מהימן, אמין ומשכנע לגבי כל העדים.

22. בסוגיה זו, כבר נקבע לגבי כלל הקפאת הזכירה שבעבר כי –

"שוטרים המשרתים במשטרה אינם זוכרים, נוכח היקף האירועים שהם מטפלים בהם, דבר וחצי דבר על ההתרחשויות שהיו עדים להם גם זמן קצר הרבה יותר מזה שחלף בענייננו ואין בעובדה זו עדי להפחית ממשקל עדותם. כלל הקפאת הזכירה בעבר חל ביתר שאת כל אימת שמדובר בשוטרים, וכמעט תמיד יעדיף בית המשפט, למעט מקרים חריגים, את הדברים שנרשמו בסמוך לאירוע כראיה אותנטית יותר". דברים אלה, כמובן בכפוף לבדיקת כל מקרה לגופו היטב, מתישבים עם השכל הישר ונסייון החיים" (רע"פ 9298/11 אילון כהן נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (2011); ע"ת 24/14 רס"ן ש' נ' התובע הצבאי הראשי (2014)).

23. גרסת הנאשם, כפי שנמסרה במצ"ח, ואף בעדותו בבית הדין, עולה בקנה אחד עם עדויות השוטרים. ליבת פרטי האירוע-עיכוב הנאשם לבדיקה אקראית, אי

הצלחה בבדיקת הנשיפון, ביצוע בדיקת מאפיינים ובהמשך ביצוע בדיקת ינשוף, והודאת הנאשם לפיה שתה בירה עובר לנהיגתו-כל אלה מחזקים אלה את אלה ומתארים תמונה עובדתית בהירה וברורה.

24. אמנם, מצאנו כי קיימים הבדלים מסויימים בגרסאות הנאשם, כמו למשל כמות הבירה ששתה, כאשר במועד עיכובו מסר כי שתה שני חצאי ליטר בירה, ובאמרתו במצ"ח מסר כי שתה שני בקבוקי בירה של 335 מ"ל כל אחד, אך בשים לב להסברי הנאשם, לא מצאנו כי ההבדלים האמורים מצביעים על מסירת שקר במפגיע, או פרכות היורדות לשורשו של עניין. ממילא, אין באלה כדי להשפיע על המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק ועל ההכרעה בדין.

25. למעשה, לוז טענת הנאשם, נמסרה מפי בא כוחו, וטיבה הוא משפטי גרידא, ולכן ברי כי הטענה נשמעה לראשונה בבית הדין, לאחר הגשת כתב אישום, ולא מפי הנאשם בעת עיכובו או במעמד חקירתו במצ"ח.

26. ההגנה טענה שתי טענות חלופיות: האחת-כי יש לפסול את בדיקת הינשוף כראיה מפלילה נגד הנאשם, משהיא בוצעה לאחר שהנאשם עישה, בניגוד לבקשת השוטרת, כך שהעובדה שהנאשם עישה עובר לבדיקת הינשוף, עשויה להביא לקבלת תוצאה שגויה. השניה-כי לא הוכח שבדיקת הינשוף בוצעה על ידי שוטר המיומן לבצעה, שכן, לא הוגשה תעודת הסמכה המעידה על כך שהמפעיל שביצע את הבדיקה אכן הוסמך לבצעה; תקינות המכשיר ביום הפעלתו לא הוכחה, לרבות כיולו.

27. נקדים ונציין כי מצאנו להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על דרך של הכשלת הבדיקה, עוד בטרם הדיון בנושא הוכחת תקינות מכשיר הינשוף וכיולו. הפסיקה קבעה כי סירוב יכול להתבטא הן מילולית הן התנהגותית, באופן המצביע על כך שאין הנהג משתף פעולה עם בדיקת השכרות (רע"פ וקנין 4388/12 וקנין נ' **מדינת ישראל**, תק-על 2012(2), 4468, בפסקה 5 (2012)). כעולה מחומר הראיות, הנאשם עישה סיגריות לפני בדיקת הינשוף, חרף העובדה כי נאמר לו שאסור לו לאכול/לשתות/לעשן וכן הנאשם חתם על מסמך בו אישר את האמור ואף סימן כי לא הקיא/גיהק/לא הכניס דבר מה לפיו או לאפו (ת/2).

28. בחינת גרסתו של הנאשם בנושא העישון כפי שהשתקפה הן בדו"חות השוטרים, הן בגרסה שמסר במצ"ח, וכלה בעדותו בבית הדין מעלה כי הנאשם פעל במכוון על מנת להכשיל את בדיקת מידת שכרותו. אמנם, הנאשם עבר את בדיקת המאפיינים, אך לא ביצע את הנשיפה בנשיפון כראוי, מספר פעמים, ולכן הועבר על ידי המתנדב לטיפול של רס"ר ב', ובהמשך לבדיקת הינשוף. באמרת הנאשם במצ"ח מסר כי

יכול להיות שעישן אבל לא בזמן ההמתנה לבדיקת הינשוף (ת/10, שורה 106), ואילו בעדותו בבית הדין מסר כי שתי דקות לפני בדיקת הינשוף הוא עישן (פרוטוקול, עמוד 23, שורה 18). עוד מסר בעדותו בבית הדין, כי הוזהר מפורשות על ידי רס"ר ב' שאסור לו לעשן, לאכול ולשתות בטרם ביצוע הבדיקה, **וחרף זאת הוא עישן**. בחקירתו במצ"ח מסר כי לא הכניס דבר לפיו עד לאחר מועד הבדיקה (ת/10, שורה 278-9). כשנדרש להתמודד עם סתירה זו, השיב כי הוא אינו מחשיב עישון סגריה כמו אכילה ושתיה. אף חברו של הנאשם, סגן א' מ' י', העיד בבית הדין כי הנאשם עישן עובר לבדיקת הינשוף.

29. מצאנו, כי בהתנהגותו זו של הנאשם, ביקש הנאשם להכשיל את בדיקת הינשוף. לא בכדי ניתן משקל משמעותי להסברי השוטרים לגבי האיסור שלא להכניס דבר לפה או לאף עובר לבדיקת הינשוף, והדבר מצויין ברחל בתך הקטנה בדוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/2).

30. במקרים אחרים בהם עלה כי נהגים **שתו או לעסו מסטיק עובר לבדיקת הינשוף**, הורשעו בעבירה של נהיגה בשכרות על יסוד סירובם להיבדק במכשיר הינשוף (ראו והשוו רע"פ 1934/15 **שלומי שמעון נ' מדינת ישראל** (2015); רע"פ 319/14 **חמו שמעיה נ' מדינת ישראל** (2014)).

31. מצאנו, כי התנהלותו של הנאשם במהלך כל האירוע מלמדת על כוונתו להכשיל את הבדיקות בכל דרך אפשרית, ומבססות עבירה של נהיגה בשכרות, על דרך של סירוב, בהתנהגות (ע/74/15 **רס"ב צ' נ' התובע הצבאי הראשי** (2016); ע/82,84/15 **רס"ל ס' נ' התובע הצבאי הראשי** (2016)).

32. נוכח התוצאה אליה הגענו, לא מצאנו להידרש לכל סוגיית הוכחת קבילות תקינות מכשיר הינשוף וכיולו, הגם שמעבר לדרוש, נציין כי שאלת **האמינות של מכשיר הינשוף** כבר הוכרעה בפסיקה, ולמכשיר זה עומדת **חזקת התקינות**, לאחר שעמד בבדיקות התקופתיות ובבדיקת הכיול, עובר לשימוש בו (רע"פ 8135/07 **גורן נ' מדינת ישראל**, תק-על 2009 (1) 6519 (2009)). בתיק שלפנינו אף הוגשו תעודות עובד ציבור, מהן עלה כי מכשיר הינשוף בו נבדק הנאשם עבר ביקורת תקופתית ונמצא תקין (רע"פ 5034/18 **עמוס סופיר נ' מדינת ישראל** (2018); רע"פ 10218/17 **פז רובינסון נ' מדינת ישראל** (2018); 3981/11 **נעם שרביט ואח' נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (2012)).

33. בטרם חתימה, נשוב ונזכיר, כי חרף טענת הנאשם בחקירתו במצ"ח, לפיה **"הרגשתי שאני כבר לא תחת השפעת אלכוהול...."**, הרי שכידוע, שתיית אלכוהול משפיעה על כל אדם בצורה אחרת. עם זאת, אלכוהול הנכנס לגופו של אדם, משנה

את האיזון הרגיל הקיים אצל אותו אדם, והשפעת האלכוהול ניכרת ביכולת המנטלית, בהערכת המציאות, בהפעלת שיקול הדעת, ביכולת קבלת החלטות, גם אם אין האדם מרגיש בהכרח כי הוא "שיכור" (השוו ע"פ 5002/94 בן איסק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4)151, 163 (1995)).

34. טענתו של הנאשם כי שתה אלכוהול בכמות שלא השפיעה עליו או לא יכולה הייתה להשפיע עליו, וכי לא היה שיכור, אינה בעלת משקל כפי שכבר נקבע לא אחת
כי –

"משקלה של עדות נהג על כשירותו לנהוג ממילא מוגבל, נוכח השפעת השתייה על יכולתו להעריך את המציאות, שכן "מי שמצוי במצב של שכרות, הכרתו מתערפלת וחושיו מתקעים. לכך, מטבע הדברים, השלכה שלילית על תפיסת המציאות המשתנה לפניו ועל התאמת פעילותו ותגובותיו לשינויים אלה" (ע"פ 2163/07 סעת נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(4) 305, 309 (2007); ע"פ 140/98 חוג'ה נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 225, 237 (1998)).

35. התנהגותו של הנאשם בעת האירוע-הודאה כי שתה אלכוהול עובר לנהיגה; אי נשיפת אוויר מספקת בעת בדיקת הנשיפון; עישון מאסיבי, חרף העובדה שהוזהר מפורשות שלא יכניס דבר לפיו-כל אלה יחדיו מובילים למסקנה אחת והיא-כי הנאשם פעל לשיבוש בדיקות השכרות שנערכו לו באותו ערב ונהג במצב של שכרות.

36. בנסיבות אלה "די היה בראיות התביעה כדי להביא להרשעת המבקש גם ללא צורך בבדיקת ה"ינשוף", ומשכך שאלת קבילותו איננה מעלה או מורידה" (רע"פ 2964/12 אלון חי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2012); ראו גם רע"פ 2075/12 סיגל בן בסת נ' מדינת ישראל (2012); רע"פ 1599/121 אריאל קליינר נ' מדינת ישראל (2012)).

37. משהחלטנו להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, הרי שנוכח דרגתו ועמדתו בצבא, מורשע הנאשם גם בעבירה הנלווית, התנהגות שאינה הולמת (ראו ע/88,89/11 התובע הצבאי הראשי נ' אל"ם מ' ח' (2012)).

סוף דבר

38. הנאשם מורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום:
נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3)+סעיף 64ב'(א)(3)+סעיף 39א לפקודת התעבורה
[נוסח חדש], תשכ"א-1961; התנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט
הצבאי, תשט"ו-1955.

- ניתנה היום, 24/02/2019, י"ט באדר א' התשע"ט, והודעה בפומבי ובמעמד
הנאשם והצדדים.

שופט

אב"ד

שופט

**בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי מטכ"ל**

בפני: סא"ל שחר גרינברג - אב"ד

רס"ן יעקב שטרן - שופט

סרן אביחי יעקב - שופט

בעניין: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, סרן גל אלוני; קמ"ש אופיר כהן)

נגד

הנאשם: ק/XXX סגן ר' מ' (ע"י ב"כ, עו"ד שלמה ערד)

גזר - דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר משפט הוכחות, בעבירות הבאות:

נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 362(3)+64ב'(א)(3)+39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961; **התנהגות שאינה הולמת**, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955.
2. בהכרעת הדין קבענו כי התנהלותו של הנאשם במהלך כל האירוע לימדה על כוונתו להכשיל את הבדיקות בכל דרך אפשרית, ועל כן הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על דרך של סירוב בהתנהגות. צוין, כי "התנהגותו של הנאשם בעת האירוע-הודאה כי שתה אלכוהול עובר לנהיגה; אי נשיפת אוויר מספקת בעת בדיקת הנשיפון; עישון מאסיבי, חרף העובדה שהוזהר מפורשות שלא יכניס דבר לפיו-כל אלה יחדיו מובילים למסקנה אחת והיא-כי הנאשם פעל לשיבוש בדיקות השכרות שנערכו לו באותו ערב ונהג במצב של שכרות" (פסקה 34 להכרעת הדין).

טיעוני הצדדים

3. **התובע** המלומד, סגן עומר שילון, עתר לפסילת רישיונותיו של הנאשם לתקופה ארוכה, העולה על תקופת המינימום הקבועה בחוק, פסילת רישיונות על תנאי, מאסר מותנה וקנס שישקף את חומרת העבירה.

4. התובע עמד על חומרת העבירה בה הורשע הנאשם-נהיגה בשכרות-וציין כי מדובר באחת העבירות החמורות והמסוכנות הקבועות בפקודת התעבורה, מאחר שנהיגה בשכרות מסכנת את יכולת הנהג לשלוט ברכב בצורה טובה ולהגיב לנעשה בסביבתו בצורה מהירה. נטען, כי במצב דברים זה, כל סיכון הקיים בסביבת הנהיגה בכביש מתעצם, ונוצרים אף סיכונים חדשים, נוכח העובדה כי זמן התגובה של הנהג ארוך יותר ושיקול הדעת שלו נפגע. לפיכך, הסיכון החברתי הנשקף ממי שנוהג כאשר הוא שיכור הוא רב.

5. התובע הפנה לפסיקה רבה, ממנה ביקש ללמוד על רמת הענישה הנוהגת בעבירה של נהיגה בשכרות, וחשיבות המלחמה בקטל בדרכים בכלל ובתופעת הנהיגה בשכרות בפרט, באמצעות הטלת עונשים חמורים, שיש בהם כדי להרתיע נהגים המסכנים חיי אדם.

6. התובע ביקש להחמיר בעונשו של הנאשם, נוכח הנסיבות המיוחדות בתיק. לשיטת התביעה, מקום שהנאשם סירב לערוך בדיקת שכרות, מדובר בנסיבה חמורה יותר מאשר במקרה בו נמצא נהג שיכור לאחר שהסכים לבצע בדיקת שכרות. צוין, כי סירובו של הנאשם לשתף פעולה עם גורמי האכיפה, על ידי הכשלות חוזרות ונשנות של בדיקות הנשיפון והינשוף, כאשר מדובר באיש קבע בצה"ל, אשר נהג ברכב צבאי כאשר היו עמו ברכב שני נוסעים נוספים, באופן שסיכן את חייהם, כל אלה מהווים נסיבות משמעותיות לחומרא.

7. התובע עמד על כך כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, כפר באשמה וניהל הוכחות, לא הביע חרטה לאורך כל המשפט, ואף ניסה להפנות אצבע מאשימה כלפי גורמי האכיפה.

8. התובע הוסיף כי עיון בגיליון ההרשעות של הנאשם הן ממשטרת ישראל והן מתדפיסו האישי, מלמד כי לחובתו עבר משמעותי ותעבורתי, בפרט עבירה שעניינה שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה, בה הורשע לפני חודש ימים בלבד.

9. הסנגור המכובד, עו"ד ערד, עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר שירת בצה"ל שלוש שנים בשירות סדיר ומעל לשנתיים בשירות קבע. צוין, כי לאחרונה השתחרר הנאשם משירות, ומצוי בראשית חייו האזרחיים, במסגרתם החל בלימודי הנדסת חשמל באוניברסיטת אריאל, והוא נזקק לרישיון הנהיגה שלו לצרכי עבודה במוסד של אביו, ובעבודות נוספות.

10. הסנגור הפנה לעובדה כי הנאשם הודה כי שתה בירה זמן מה לפני נהיגתו, אך הדגיש כי עשה כן רק לאחר שחש שהוא כשיר לנהיגה. הסנגור תמך טענתו זו בתוצאות דו"ח המאפיינים, אותו עבר הנאשם בהצלחה.

11. הסנגור ביקש כי בית הדין יצמצם את תקופת הפסילה לפחות משנה, משפסילת רישיון נהיגה לתקופה ארוכה מזו תגרור אחריה חובה של הנאשם לגשת למכון הרפואי לבטיחות בדרכים, ולהארכת התקופה בה למעשה לא יוכל הנאשם לנהוג, גם לאחר סיום תקופת הפסילה. בנוסף, עתר הסניגור לשלילת רשיונות הנהיגה של הנאשם לתקופה קצרה כפי שמוטלת בתיקים בהם מורשעים נאשמים בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

12. בשגגה, לא נשמע דברו האחרון של הנאשם בסוף טיעוני הצדדים, ולאחר הדיון, משביקש בית הדין לאפשר לנאשם להביע את דברו האחרון במועד נוסף שייקבע, העביר הסניגור התייחסות בכתב, לפיה "בנסיבות אלה הנאשם מוותר על זכות המילה האחרונה".

דיון והכרעה

13. העבירה בה הורשע הנאשם, נהיגה בשכרות, טומנת בחובה סכנות רבות, הן לנהג הן לעוברי הדרך. לא בכדי השווה כב' המשנה לנשיאה, השופט רובינשטיין, את הנוהגים בשכרות ל"מכונת מוות נעה" (ע"פ 3994/15 מדינת ישראל נ' מחרום, פסקה ז' (2015)).

14. בית המשפט העליון התייחס בחומרה יתרה לנהיגה בשכרות, וקבע כי מדובר ב –

"תופעה רחבה... של נהגים אשר מרהיבים עוז ונוטלים את ההגה לידיהם כשהם תחת השפעת משקאות אלכוהוליים. נהיגה זו מסכנת לא רק את הנוהגים בשכרות עצמם אלא אף את יושבי הרכב, ואת כל מי אשר עלול להיקרא בדרכם. כידוע, מצב של שכרות פוגע ביכולת המנטלית, ביכולת השיפוט ובכושר הפעלת שיקול הדעת והערכה נכונה של המציאות, כל אלו יוצרים סיכון ממשי שהנוהג במצב זה יגרום לתאונת דרכים" (ע"פ 1894/14 צ'אקול נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (2015)).

15. כמצוות המחוקק, בהתאם לחוק העונשין (תיקון 113), התשל"ז-1977, קביעת מתחם הענישה ההולם למעשי העבירה בהם הורשע נאשם תעשה תוך התחשבות בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. זאת, בהתאם לעקרון ההלימה-קיומו

של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו

16. מעשיו של הנאשם פגעו פגיעה ממשית הן בהיבט הכללי-סיכון חיי עוברי הדרך, חיייו שלו, הבטיחות והזהירות בדרכים; הן בהיבט הצבאי-פגיעה בערכי רוח צה"ל המוגנים-אחריות, דוגמה אישית ומשמעת. אין חולק כי אחריותו של המשרת בצה"ל, בעיקר כאשר מדובר בקצין צה"ל, בעל מעמד פיקודי, נפרשת לא רק על זמן שהייתו בתוככי הבסיס הצבאי, אלא גם מחוצה לו, ועליו להוות דוגמה ראויה (ע"ת 19/15 **התובע הצבאי הראשי נ' סרן ק'**, פסקה 6 (2015)). גם כאשר מדובר במקרים בהם נמצא החייל במסגרת חברתית או אזרחית, אין הוא מתנער מאחריותו ומשיקול הדעת המצופים ממנו כחייל בכלל, וכמפקד בפרט. פשיטת המדים אינה גוררת הסרת אחריות.

17. הוראות החוק האוסרות על נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים בכלל, ונהיגה בשכרות בפרט, נכתבו בדם. נהיגה תחת השפעת אלכוהול פוגעת בשיקול הדעת של הנהג וביכולת הנהג להגיב לנעשה בדרך. נהיגה תחת השפעת אלכוהול תורמת לתאונות הדרכים בכבישים. לפיכך, נקבע כי "**על בתי הדין הצבאיים להשתתף במלחמת החורמה בתופעה הנהיגה בשכרות, תופעה המתגברת ואשר גובה קורבנות רבים על כבישי הארץ**" (ע"ת 61/08 **טור' ב' נ' התובע הצבאי הראשי** (2008)).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

18. הנאשם נהג ברכב צבאי בשעת לילה מאוחרת, כאשר ברכב ישבו עמו שני נוסעים. הנאשם התבקש לעצור את רכבו על ידי מתנדב ושוטרת משטרת ישראל אשר ביקשו לערוך לנאשם בדיקת נשיפה לשכרות, ופעל במתכוון על מנת להכשיל את בדיקת מידת שכרותו. אמנם, הנאשם עבר את בדיקת המאפיינים, אך לא ביצע את הנשיפה בנשיפון כראוי, מספר פעמים, ולכן הועבר על ידי המתנדב לטיפול של שוטרת נוספת ובהמשך לבדיקת הינשוף. בזמן ההמתנה לבדיקת הינשוף, וחרף העובדה שהוזהר מפורשות שלא יכניס דבר לפיו ולא יעשן-עישן הנאשם. האמור הוביל את בית הדין לקבוע כי הנאשם פעל לשיבוש בדיקות השכרות שנערכו לו באותו ערב ונהג במצב של שכרות.

19. מעשיו של הנאשם מקבלים משנה חומרה נוכח העובדה כי מדובר בנאשם שהנו **קצין בצה"ל**, הרכב בו נהג הוא **רכב צבאי**, ברכב ישבו **שני נוסעים נוספים**, והנאשם התנהג באופן שאינו הולם את תפקידו ומעמדו בצבא נוכח התנהלותו במהלך כל האירוע, המלמדת על כוונתו להכשיל את הבדיקות.

מדיניות הענישה הנוהגת

20. עיון בפסיקה הרבה בעבירה של נהיגה בשכרות מעלה כי רמת הענישה הנוהגת עומדת על פסילת רישיונות נהיגה לתקופת המינימום הקבועה בחוק, לצד עונשי פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס (רע"פ 4865/16 **בולוס רוחנה נ' מדינת ישראל** (2016); רע"פ 3518/15 **מלקמו נ' מדינת ישראל** (2015); ע/74/15 **רס"ב צ' נ' התובע הצבאי הראשי** (2016); ע"ת 82,84/15 **רס"ל ס' נ' התובע הצבאי הראשי** (2016)). בנסיבות בהן הורשע נאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על דרך של סירוב לבצע בדיקת שכרות, שנלמדה מהתנהגותו, נקבע כי פסילת רישיונות נהיגה לתקופה הקבועה בחוק מתבקשת **"בנסיבות העניין, בהן עשה המבקש דין לעצמו, וסירב לתת דגימת אויר נשוף לגילוי אלכוהול על פי דרישת השוטר"** (רע"פ 1934/15 **שמעון נ' מדינת ישראל** (2015)).

21. על תכלית הוראת החוק, הקובעת עונש פסילת רישיון לתקופה מזערית בת שנתיים, צוין כי מטרתה למנוע ולהרתיע –

"היא נועדה למנוע מנהגים, אשר העזו לנהוג בכלי רכב כשהם שיכורים (כמשמעותו של מונח זה בדיון), לשוב ולנהוג בכלי רכב במצב שכזה. היא נועדה להרתיע אותם- עצמם ולא פחות חשוב מכך, נהגים אחרים מפני ביצוע מעשים שכאלה" (ע/66/11 **התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט א'** (2011)).

22. אמנם, לבית הדין סמכות להורות על פסילת רישיונות נהיגה למי שהורשע בעבירה של נהיגה בשכרות לתקופה הפחותה מתקופת המינימום, אך זאת רק **"בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין"** (סעיף 39א לפקודת התעבורה), וכבר נקבע על ידי בית המשפט העליון כי הדבר ייעשה **רק במקרים חריגים**, כאשר עונש המינימום שקבע המחוקק הוא הכלל וחריגה ממנו תעשה רק **"בנסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה"** (רע"פ 3343/04 **יעקב נפתזי נ' מדינת ישראל** (2004)).

23. לאחרונה, שב וחזר בית הדין הצבאי לערעורים על ההלכה הפסוקה לפיה בהיעדר "נסיבות מיוחדות", כפי שנקבעו בפסיקה, אין מקום לסטייה מפסילת המינימום הקבועה בדין "הגם שהמשיב מגיע מרקע נורמטיבי ואף צבר זכויות רבות בשירותו הצבאי ועוד קודם לכן, בתרומתו לחברה-אין בנסיבות שעליהן הצביע המשיב כדי לקיים את אותן 'נסיבות מיוחדות', אשר בעטיין יש לסטות מעונש המינימום" (ע/20/18 סגן ל' נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 20 (2019)).

24. כידוע, הענישה היא אינדיבידואלית, וכפי שיתקיימו מקרים חריגים אשר יצדיקו הפחתה של פסילת המינימום, כך יהיו מקרים בהם יהיה מקום להורות על פסילת רשיונות הנהיגה לתקופה העולה על תקופת המינימום של שנתיים (ע"ת/73,74/08 התובע הצבאי הראשי נ' טור' ט' (2008)).

25. בשים לב למידת הפגיעה בערכי צה"ל, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מצא בית הדין כי מתחם הענישה במקרה זה כולל עונש פסילת רשיונות נהיגה בפועל למשך 24-36 חודשים, לצד פסילת רשיונות נהיגה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס כספי.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

26. לא נעלם מעיני בית הדין שירותו החיובי והטוב של הנאשם. כמו כן, התחשב בית הדין בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו על ידי ההגנה בטיעוניה לעונש. במסגרת זו, הוצגה בפני בית הדין העובדה כי הנאשם שוחרר זה מכבר משירותו הצבאי ומצוי בראשית חייו האזרחיים, במסגרתם החל בלימודי הנדסת חשמל באוניברסיטת אריאל, והוא נזקק לרישיון הנהיגה שלו לצרכי עבודה במוסך של אביו ובעבודות נוספות. בית הדין לקח נתונים אלה בחשבון עת שקל את מכלול העונש שיש לגזור על הנאשם, אך לא מצא כי נסיבותיו האישיות של הנאשם מהוות "נסיבות מיוחדות" המצדיקות סטייה מפסילת המינימום הקבועה בחוק.

27. יוסף, כי העובדה שהנאשם כפר באשמה, אינה נזקפת לחובתו (ראו סעיף 40א(6) לחוק העונשין), אך בצד זאת אין הנאשם זכאי ליהנות מהקלה בעונש השמורה לאלה המודים באשמתם ונוטלים אחריות על מעשיהם (ע/40/11 רב"ט ג' י' נ' התצ"ר (2011); ע/31/11 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט ד' (2011)).

28. פסילת רישיונות הנהיגה של הנאשם מתחייבת בנסיבות העניין, ובית הדין מצא כי לא ניתן להסתפק בתקופת הפסילה המינימלית שקבועה בדין-שנתיים-אלא יש מקום להחמיר עם הנאשם נוכח צבר הנסיבות במקרה זה, אשר מחייב החמרה בענישה משיקולי הלימה והרתעה, כפי שנקבע בעבר "רק מקרה הוא שהנהיגה במצב של שכרות לא גרמה לפגיעה בחיי אדם ואין המערער ראוי לפרס על כך. באשר לפסילת הרישיון על בית הדין להביא בחשבון לא רק את חובתו להגן על אנשי הצבא, אלא גם להגן על אנשי הציבור הרחב מפני נהגים שיכורים ומסוכנים" (ע/192/97 רב"ט ר' נ' התובע הצבאי הראשי (1997)).

29. בנוסף, מגיליון התעבורה של הנאשם (תע/1) עלה כי הנאשם עבר עבירה שעניינה שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב בתנועה, לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, אך לפני חודשיים, עת היה תלוי ועומד נגדו תיק זה. עבירה זו, מוסיפה נדבך נוסף למסוכנות הניבטת מהנאשם, כנהג.

30. בשקלול כלל השיקולים שעלו בתיק זה, מצאנו כי תמהיל ענישה הכולל עונש עיקרי של פסילת רישיונות נהיגה בפועל לתקופה משמעותית, מעל תקופת המינימום הקבועה בחוק, לצד עונשי פסילה ומאסר על תנאי, וקנס כספי מידתי, היא התוצאה המאזנת את שיקולי ההלימה וההרתעה מחד גיסא, ואת נסיבותיו של הנאשם, מאידך גיסא.

סוף דבר

31. אשר על כן, הרינו גוזרים על הנאשם את העונשים המצטברים הבאים:

- א. עשרים ושישה (26) חודשי פסילת רנצ"א בפועל, החל מיום 5/5/2019.
- ב. שישה (6) חודשי פסילת רנצ"א על תנאי, למשך שלוש (3) שנים, החל מתום תקופת הפסילה בפועל.
- ג. שלושים (30) ימי מאסר על תנאי, למשך שלוש (3) שנים, לבל יעבור הנאשם עבירה של נהיגה בשכרות או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או סמים מסוכנים.
- ד. קנס כספי בסך אלף (1,000) שקלים, אשר ישולם בחמישה (5) תשלומים שווים, עוקבים ורצופים החל מיום 1/5/2019.

- זכות ערעור תוך 15 ימים.
- ניתן והודע היום, 07/03/2019, ל' באדר א' התשע"ט, בפומבי ובמעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

שופט

אב"ד

שופט